

35

*Tulevan
sodan luonne
ja
puolustusmahdollisuudet*

HELSINKI 1934

Mitä asiantuntijat asiasta sanovat

Ruotsin armeijan yleisesikunnan majuri K. A. Bratt on "Svensk Tidskrift"-issä (1928) julkaissut kirjoituksen: "Eurooppalaisen sodan uusi luonne". Hän huomauttaa siinä, että tulevaisuuden ilma- ja kaasusota tulee kohdistumaan itse kansaan maan tärkeimmissä osissa, ilman että hyökkääjän on raivattava itselleen tie taistelemalla sotajoukkojen ja laivastojen kanssa.

Sodankäynnin yleinen päämäärä on — käyttäköön se mitä keinoja hyvänsä — lamauttaa kansan tahto sodan jatkamiseen. Ilma- ja kaasuseet ovat erittäin käyttökelpoisia sitävarien ja tullaan niitä siihen käyttämään kaikista sopimuksista huolimatta.

Maan ilmarajaa ei voida puolustaa, toteaa tekijä edelleen. Siitä asiaan syventyneitten keskuudessa tuskin ollaan eri mieltä. Ilmalaivastot voivat useimmiten muutaman tunnin kuluttua olla päämäärässään. Sellaisen hyökkäyksen torjuminen ilmataistelun avulla käy tuskin päinsä, jos hyökkääjä tahtoo välttää ottelua. Väistymistä varten on nimittäin rajattomasti tilaa. Ranskalainen Jauréaud sanoo siitä: "Ilmataistelu syntyy vain, jos kumpikin puoli sitä

haluaa" ja saksalainen Ritter sanoo: "Ilmataistelun syntyminen riippuu sattumasta." Bratt itse sanoo: "Kaikella sillä, mitä sanotaan ilmarajan puolustamisesta muulla kuin toisella ilmahyökkäyksellä, ei ole mitään todellisuuden kanssa tekemistä."

Ilmahyökkäysten esi-neiksi joutuvat etupäässä väestökeskukset (etenkin suurkaupungit), muut taloudelliset keskukset (teollisuuspaikkakunnat), sotateollisuus ja rautatieverkko, yleensä kaikki ne maan elämälle tärkeät alueet, joiden osittaisella tai täydellä tuhoamisella kansaa voidaan tehokkaasti painostaa, tai lamauttaa sotavoimien toiminta ja taloudellinen elämä. Niinpä englantilainen Hogg lausuukin: "Ensi kerran historiallisen kehityksen aikana esiintyy mahdollisuus välttää alkutaisteluja. Ilmailuvoimat saattavat suoraan tunkeutua maan sydämeen. Vihollismaan keskustaansyöstyään ne voivat alkaa toimintansa siitä, mihin ennen sotatoimet jo voitiin lopettaa." Kenraali Douhet, Italian ilmajoukkojen entinen päällikkö, väittää, ettei mikään valtio voi kestää uudistuvia lentohyökkäyksiä. Samaten sir Hugh Trenchard on lausunut, että lentovoimien muodostaessa orin-

omaisen hyökkäysaseen, niitä on pidettävä peloittavan huonona puolustusaseena. Eversti Marsh sanoo: "Hyvin järjestettyä ilmahyökkäystä vastaan ei voida puolustautua." Sota tulisi hänen käsityksensä mukaan muodostumaan kilpailuksi säännöllisen elämän hävittämiseksi. Hogg sanoo: "Ei ole mitään varmaa keinoa torjua ilmahyökkäyksiä. Niiden hävittävää moraalista ja aineellista vaikutusta ei voida estää."

Bratt lausuu, että jos ajatellaan maanpinnalla olevan ja ilmanmeressä olevan ihmisen välistä taistelua, huomataan jälkimmäisellä olevan niin suuret mahdollisuudet, ettei voida olla ratkaisusta epätietoisia. Jos olisi suojeltava vain muutamia harvoja paikkoja, voitaisiin se ehkä tehdä kasaamalla niihin suuret määrät puolustusaseita. Mutta niin ei ole asianlaita. Ei voida odottaa väestö- ja teollisuuskeskusten, rautatieverkon, yleensä maan tärkeitten osien tehokasta puolustusta. Yleistä sivistyksellistä, taloudellista ja aineellista hävitystä vastaan ei mitään todellista suojaa ole olemassa.

Kaikista Brattin mainitsemista seikoista selviää, että Euroopassa mahdollisesti puhkeavassa sodassa siviiliväestöä ja sen elämää on pidettävä sodankäynnin pääesineenä. Nykyaikainen sota on inhoittava rikos.

Kohta on kymmenen vuotta kulu-
nut siitä, kun Kansainliitto julkaisi asiantuntijaselostuksensa kemiallisesta sodankäynnistä ja koko

maailma sen johdosta joutui kuu-
huksiin. Se antoi aseistariisumis-
pyrkimyksille valtavan sysäyksen
eteenpäin.

Tätä vaikutusta olivat militaristit jo edeltäpäin aavistaneet ja pelänneet. Sentähden he tekivät parhaansa tuon "masentavan" selostuksen tukehduttamiseksi. Mutta mitä asiantuntijat asiasta ajattelevat?

Ruotsalainen kapteeni C. J. Brunskog lausuu kirjassaan "Ensi sota" (suomeksi Suomen Rauhaliiton kust. 1929), että tuo uusi ase, lentoase, "on tullut suunnatuksi kansaansa itseään vastaan selvällä tarkoituksella nopeasti saavuttaa sodan päämäärä: murtaa kansan halu jatkaa sotaa."

"Maailmansodan lentoretket Pariisiin ja englantilaisiin ja saksalaisiin kotiseutuihin sekä yhteisesti suunniteltu ilmasotaretki Berliiniin, minkä aselepo ja rauhanteko kuitenkin ehkäisivät, näyttäytyvät meille tällaisen häikäilemättömän sodankäynnin edeltäjinä."

Brunskog tulee siihen tulokseen, että "surullista kyllä, ilmalaivastoa ei voida millään nykyään tunnetuilla keinoilla estää tekemästä lentohyökkäystä toisen maan alueelle". Ei voida tosin kieltää mahdollisuutta sotilaallisin vastatoimenpitein jos sakin määrin heikentää vihollisen ilmalaivaston vaikutuksia tai onnellisimmassa tapauksessa — erinomaisen voimakkaalla ilmator-

juntatykistöllä ja vastahyökkäysten uhalla — peloittaa vihollista koettamasta toteuttaa suunnitelmiaan." Mutta sodan luonne muuttuu yhä bäikäilemättömämmäksi.

Tunnettu saksalainen auktoriteetti, kenraali von Altrock sanoo (Militär. Wochenblatt): "Tulevaisuuden sodissa suunnataan ensimmäinen hyökkäys vihollismaan suuriin hermo- ja liikennekeskuksiin, sen suuriin kaupunkeihin, teollisuuseutuihin, varastoalueisiin, vesi-, kaasu- ja valolähteisiin, todella kaikkiin maan elämän suoniin. Tärkeätä tulee olemaan alueiden peittäminen myrkykaasuilla, sen jälkeen kun suuria edistysaskeleita on otettu näiden kaasujen valmistuksen alalla. Tällaiset hyökkäykset tullaan ulottamaan kauas taistelevien joukkojen taakse. Kokonaiset rauhallisen väestön asumat alueet tulevat olemaan yhtämittaisen tuhonuhan alaisina. Sodalle luonteenomaista tulee olemaan pikemmin vihollismaan koko väestön yleinen hävittäminen kuin taistelemisen aseistettuja miehiä vastaan."

Englannin parlamentinjäsen, laivaston komendööri J. H. Kenworthy kirjoitti New Orientissa 1925:

"Ken ei alituisesti seuraa tieteiden ja keksintöjen nykyaikaista kehitystä, aavistaa tuskin, mitä hirmuisia kauhuja liittyy uuteen maailmanso-

taan. Mitä tuhoavimpia aseita valmistetaan paraikaa kemistien ja luonnontieteilijöiden laboratorioissa. Ensi sota tulee olemaan siinä määrin hävittävä, että maailmansota siihen verrattuna esiintyy vähäpätöisenä."

Englantilainen kenraali sir R. Hart (Hibbert's Journalissa 1924): "Tulevassa sodassa hävitetään suurkaupunkeja ja suunnattomia maa-alueita, miehet, naiset ja lapset mukaanlaskettuina."

Aseistariisumiskysymyksissä yleisesti tunnustettu auktoriteetti prof. P. J. Noel Baker sanoo kirjassaan "Disarmament" (1926): "Olemme pontevasti painostaneet, mikä suuri vaikutus kaasuilla tulee olemaan hyökättäessä vastustajan keskuksiin, s.o. tehdaskeskuksiin, jotka valmistavat sotatarpeita, hallituskaupunkeihin ja suurkaupunkeihin, joista "moraalinen" vaikutus on tuleva, koska vastustuskyky suuresti riippuu siitä. Kaikkien asian tuntijoiden lausunnot siitä ovat yhtäpitäviä."

Toht. Hanslian lausuu kirjassaan "Der chemische Krieg" (1927), joka militaristiselta kannalta on merkkiteos: "Yleensä ei enää tule kysymykseen myrkyttäminen heittämällä pommeja rintaman eturiveihin, vaan kohdistuu se rintamantakaisiin etappeihin, liikenneteihin, aseisiin ja asuttuihin alueihin samoin kuin suurkaupunkeihin ja teollisuuskeskuksiin."

Englannin ilmailuministeri sir H. Hoare (Times 20. X. 1925): "On paljon todennäköisempää, että ratkaisevat taistelut käydään suurkaupunkiemme yläpuolella; uhreiksi jouuu siis enimmäkseen siviiliväkeä, miehiä, naisia ja lapsia. Koko maailmansodan aikana heitettiin Englantiin vain 300 tonnia pommeja. Tänäkin kykenevät ilmasotilaat jo ensimmäisten 24 tunnin aikana heittämään 300 tonnia ja jatkamaan samassa mitakaavassa."

V. 1921 kirjoitti engl. majuri LeFebure: "Lentokoneet soveltuvat parhaiten kaasuhyökkäystä varten. Olisi mahdollista yhdellä hyökkäyksellä yhdestä lentokoneesta käsin tappaa puoli miljoonaa ihmistä. Koko Lontoo tulisi täten aivan demoralisoiduksi."

V. 1922 lausui engl. kenraali P. R. C. Groves, joka v. 1918 johti Englannin ilmahyökkäykset kaikilla rintamilla, eräässä lausunnossa Kansainliitolle: "Mikään valtio ei voi järjestää jokaiselle kaupungille tai keskukselle ilmapuolustusta. Jokaikakin tämä olisi mahdollista, niin puolustus olisi turha tuhannen, vieläpä vain satakunnan lentokoneen hyökätessä. Sama kenraali Groves sanoi v. 1923 (Kansainliiton Tiedonanto n:o 210): "Kaasupommilla tulee olemaan suurin vaikutus, kun se lasketaan lentokoneesta. Sellainen hyökkäys Lontoon ja Pariisin suu-

ruisiin kaupunkeihin aiheuttaisi miljoonien ihmisten kuoleman muutamissa tunteissa. Käytettävät pommit sisältäisivät nestemäistä kaasua, joka kosketuksesta vuotaisi ulos sataker-taistuttaen tilavuutensa. Kaasupilvet olisivat ilmaa raskaammat ja tunkeutuisivat kellareihin ja maanalaisiin suojiin, joihin väestö pakenisi. Kaikki asiantuntijat ovat yksimielisiä siitä, että on mahdotonta suojella siviiliväestö näiltä hyökkäyksiltä."

Vanhoillinen englantilainen lehti "The Morning Post" (27. VII. 1927) kirjoittaa: "Kuinka saattaakaan järkevä ihminen väittää valtion voivan ylläpitää niin suurta ilmalaivastoa ja ilmatykitöä, että se voisi torjua sellaisen lentokonejoukon hyökkäyksen? Vaikkakin vain puolet tai neljäsosa siitä pääsisi läpi, niin se kokonaan riittäisi muuttamaan Lontoon suurimmaksi osaksi raunioiksi ja tappamaan asukkaat. Tämä on alaston, epämiellyttävä totuus."

Saksalainen majuri C. E. Endres lausuu kuluissassa "Giftgas-krieg" nimisessä kirjassaan, että "on suorastaan rikksellista kirjoittaa lehdissä, että on helppo suojella itseään kaasulta. Se on yhä tänäänkin mahdotonta."

Tekijä huomauttaa, että muutamia villejä kansoja, m.m. hunnejä

halveksitaan sentähden, että he sodissaan murhasivat sotaan osallistumattoman väestönkin. Kuitenkin osoittautuu, että nykyinen sodankäynti on jälleen vajonnut tälle alhaiselle tasolle. Sodassa pyritään hävittämään vihollisen sekä vastustuskyky että muut elinhermot. Suurkaupungit, teollisuus- ja liikennekeskukset — ja niiden aseettomat, suojattomat asukkaat tulevat olemaan sodankäynnin pääkohteet. Tekijä analysoi kaasuhyökkäysten eri vaihteita — ”kunnes kaikki on verhoutunut liekkimereen, ja myrkyllisiä kaasusumuja laskeutuu sinne, missä pari tuntia aikaisemmin eli satoja tuhansia ihmisiä”. Ja hän jatkaa: ”Nykyaikaisen sotilaan pitää määrätietoisesti murhata ja teurastaa naisia ja lapsia, sairaita ja aseettomia, hänen pitää kunnottomalla salahyökkäyksellä surmata mitäänavaistamattomia ihmisiä.”

Yllä jo mainittu ruotsalainen majuri K. A. Bratt on julkaisemassaan kirjoituksessa ”Sodan muutos” (Krigets förvandling) lausunut m.m. seuraavaa:

”Tuleva sota tulee nielemään kaiken ja kaikki. Koko siviiliväestö asetetaan samaan suhteeseen vihollisen hyökkäysvälineihin kuin ennen ainoastaan taistelevat joukot. Ranskalaiset ovat uudessa asevelvollisuuslakiehdotuksessaan kylmäverisesti ottaneet laskuun kansojenvälisen oikeuden lopullisen perikadon. Tullaan epäroimatta panemaan

kaikki väestökeskukset täydelliselle hävitykselle alttiiksi, mikäli ilma-aseet niihin ulottuvat. Sotilallinen puolustuksemme on täysin kykenemätön sekä torjumaan sotaa että estämään ilmasta käsin uhkaavaa hävitystä.”

Tätä viimeistä seikkaa majuri Bratt on painostanut myöskin eräissä esitelmässä lausuen: ”Suuria ilmalavastoja vastaan ei mikään maa voi puolustautua, vaan ne tulevat kauhistuttavalla tavalla hävittämään kaupunkeja ja tehdaskeskuksia.”

Saksalainen tri Waldus Nestler kirjoittaa, että teollisuuskeskukset tulevat olemaan ilmahyökkäysten tärkeimpiä kohteita. Pidetään hän jo itsestään selvänä, että sodanäyttämö siirtyy rajoilta käsittämään koko vastustajan aluetta ja siviiliväestö joutuu siis sodan jalkoihin.

Todellinen suoja sotaa vastaan saadaan vasta, kun kansan enemmistö vaatii aseistariisumista.

Gööteporin palopäällikkö, kapteeni G. Kron, selosti Göteb. Hand. o. Sjöf.-Tidn:ssä 1929 niitä vaikeuksia, jotka esiintyvät palopommien aiheuttamien tulipalojen sammuttamisessa. Palopommit ovat täytetyt elektronilla, fosforilla, kaliumilla, natriumilla tai termiitillä. Muutamiin näistä aineista on vesi tehoton ja se suorastaan lisää vaaraa, sillä veden yhtyminen aineeseen voi aiheuttaa räjähdyksen.

Winston Churchill, tunnettu englantilainen ministeri ja poliitikko, ilmoittaa, että "myrkkyykassuihin ja kemiallisiin sodankäyntitapoihin nähden kaikissa niiden muodoissa on vasta ensimmäinen luku kirjoitettu kauheasta kirjasta". Churchill — hänhän oli m.m. armusministeri maailmansodan jälkim-

mäisenä aikana — kirjoittaa: "Ruostetta viljan hävittämiseksi, perna-
tautia karjan ja hevosten tuhoami-
seksi, rutto-ituja ei vain armeijojen,
vaan koko väestöalueiden myrkyttä-
miseksi — kas siinä muutamia suun-
taviivoja, joita myöten sotilaallinen
tiede väsymättä menee eteenpäin."

Arvovaltaisten kansainvälisten järjestöjen lausuntoja

Vuonna 1921 vaati Punaisen Ristin 10:s kansainvälinen kokous kaasuseen ehdotonta kieltämistä, jotta sota tulisi vähemmän epäinhimilliseksi ja siviiliväestö paremmin suojelluksi.

Washingtonin merisotakonferenssissa (1922) Yhdysvallat, Englanti, Italia, Japani ja Ranska sitoutuivat kokonaan hylkäämään myrkkyykaasun, koska maailman yleinen mielipide täydellä syyllä oli tuominut tämän ase- ja kansojen omatunto vaati tätä kieltoa! Kaikki nämä valtiot, paitsi Ranska, vahvistivat tämän sitoumuksen. Kaikki ne kuitenkin valmistavat kaasusotaa — suuremmissa mittakaavoissa kuin koskaan ennen.

Vuonna 1925 esitti Kansainliittokokous samanlaisen, kansojen omaantuntoon perustuvan vaatimuksen asekaupasta ja 44 valtion edustajat allekirjoittivat sitoumuksen, mutta — aseita ja kaasuja valmistetaan ja kaupitellaan!

Kansainvälisen Punaisen Ristin v. 1928—29 kokoonkutsuma kansainvälinen asiantuntijakomissioni laati mietinnön, jossa se tuli siihen tulokseen, että vaikka olisi mahdollista suojella siviiliväestöä varsinaiselta kaasuhyökkäykseltä, "olisi valitettavasti mahdotonta tulevaisuudessa suojella sitä niiltä raskailta vaurioilta, joita kemiallinen hyökkäys palo- ja räjähdyspommien seuraamana aikaansaa". Komissioni teki kustannusarvioita kollektiivisuojelua varten (maanalaisia, pommeilta ja kaasuilta suojattuja huoneita j.n.e., "todellisia linnoituksia kaupunkeihin") — ja tuli laskelmissaan siihen tulokseen, että kustannukset huomattavasti ylittäisivät asukasten maksukyvyn. Huolimatta kaasunaa-
mareiden kalleudesta, tulisi sittenkin huokeammaksi varustaa koko väestö niillä, mutta ne eivät taas ensinkään suojelisi räjähdys- ja palopommeja vastaan. Punainen Risti piti välttämättömänä, että ryhdy-

tään suojelutoimenpiteisiin siviiliväestöä varten, mutta huomautti samalla näiden toimenpiteiden aina olevan väliaikaisia luonteeltaan ja että siviiliväestö aina, vaikka varovaisuustoimepiteisiin ryhdytäänkin, on suurelle vaaralle alttiina ja että tämä vaara aina vain suurenee.

Ruotsin Punaisen Ristin julkaisema valistuskirjanen "Siviiliväestön suojelu ilmasta tulevaa hyökkäystä vastaan" tulee — kuten Kansainvälisen Punaisen Ristin komissionikin — siihen lopputulokseen, että varmin tapa suojella siviiliväestöä on ajoissa tyhjentää uhatut alueet!

Englannin parlamentinjäsen ja laivastokomendööri J. M. Kenworthy on julkaissut huomatuksen: "Tuleeko sivistys romahtamaan?" (Will civilisation crash?), jossa eri maiden sotasiantuntijoiden lausuntojen nojalla paljastetaan sen kuilun koko kauhu, jota kohti ihmiskunta sidotuina silmin syöksee.

Näiden asiantuntijoiden yksimielisestä lausunnoista käy mahdollisimman selvästi ilmi, että kaupunkia, rautatiesolmua, tehdas- tai voimakeskusta ei voida käyttää nössä puolustaa ilmahyökkäystä vastaan sitä seuraavine myrkkykaasupommituksineen.

Ainoa "puolustuksen" muoto on ryhtyä vastahyökkäyksiin, vuodat-

tamalla yli vihollismaan ja sen siviiliväestön samaa tuhon kauheutta, jonka uhriksi oma maa joutui. Toisin sanoen: hävitystä ei voi torjua, sen voi vain kaksinkertaistaa, monistaa.

Komendööri Kenworthy mainitsee, että maailmansodan alkaessa lentokoneet olivat vielä kehittymättömiä ja niiden luku oli verrattain pieni. Jos sota nyt syttyisi, voisivat valtiot lähettää kokonaisia lentokonepilviä vihollismaan yli. Ranska esim. voi sodan syttyessä panna 4,000 lentokonetta toimintaan.

Tekijä huomauttaa, että ne kärsimykset, joita siviiliväestön täytyi kärsiä maailmansodassa, ovat aivan mitättömiä niiden rinnalla, jotka tulevat sen osaksi tulevassa sodassa.

Komendööri Kenworthy huomauttaa siitä, että tulevassa sodassa siviiliväestölle ei tule olemaan sanottavaksi hyödyksi paeta kellareihin tai rautatietunneleihin, sillä myrkkykaasut tunkeutuvat kaikkialle. Kemistit tuntevat, hän väittää, ainakin kaksi myrkkykaasua, joita vastaan kaasunaamarit eivät tarjoa mitään suojaa. Uusin keksintö myrkkykaasujen alalla on kahden kaasun yht'aikainen käyttö: toinen aikaansaa sellaisen hengityselimien ärsyttämisen, että uhri pakotetaan heittämään pois kaasunaamari, toinen kaasu, jonka hän silloin hengittää sisään, on ehdottomasti tappava. Kenworthy lisää: "Jos kansoille vain selviäisi, mitä tuleva sota sisältää,

niin nousisi ehdoton vaatimus, jota ei mikään hallitus voisi vastustaa, että sota poistetaan.”

”Helsingin Sanomat” julkaisi helmik. 12 p. 1933 kirjoituksen ”Maailman kammottavin kirja”, aloitsikkoina ”Mitä tiedemiehet sanovat vastaisen sodan kauhuista” ja ”Kaikki puolustus mahdotonta”. Kirjoituksessa selostetaan Parlamenttienvälisen liiton julkaisemaa merkiteosta ”Minkä luontoinen uusi sota on oleva?”, mihin kirjaan ”tutustutaan kauhun vallassa mitä laajimmissa piireissä”. Kirja ei ole missään suhteessa tendenssikirja, julkaisijana on eri maiden kaikkiin valtiollisiin puolueisiin lukeutuvien kansanedustajien valitsema edustajisto ja tekijöinä 19 asiantuntijaa tämän kysymyksen eri aloilla: taloudellisella alalla m.m. sir Norman Angell, prof. Francis Delaisi ja professori Eli Heckscher, oikeudellisella m.m. prof. Nic Politis, biologisella m.m. prof. André Mayer ja toht. Gertrud Woker ja sotilaallisella 7 korkeata upseeria, heidän joukossaan kenraalimaj. J. F. C. Fuller, maj. Victor Lefebure ja maj. K. A. Bratt. Tekijät edustavat luonnollisesti eri katsantokantoja ja heidän käsityksensä menevätkin monessa kysymyksessä ristiin, ”mutta eräs seikka on kuitenkin, josta heidän keskuudessaan ei mitään erimielisyyttä vallitse, nimittäin se, että

seuraava sota tuo mukanaan kauhuja, jotka ovat vertaansa vailla ja jommoisia ihmiskunta ei koskaan aikaisemmin ole kokenut”, kuten Hels. San:ssa sanotaan.

Osoitetaan, miten ilmailu tulee enemmän kuin mikään muu mullistamaan sodankäyntiä ja lentohyökkäysten kohteina tulevat ennenkaikkea olemaan rintamantakaiset ”elin-ehtoiset keskukset”, maan suurkaupungit ja teollisuusseudut siviiliväestöineen ja laitoksineen. Niitä ei voida millään ilmatorjunnalla puolustaa eikä kaasunaamareilla pelastaa, kun ilmahyökkäyksiä tehdään yhtäaikaa monenlaisilla aseilla. Sähköllä toimivat sytytyspommit, jotka painavat vain kilon (ja joita sama lentokone siis voi kuljettaa tuhansittain), syövyttävät 3,000-asteisen hehkuvan massansa talojen katon ja kaikkien kerrosten läpi aiheuttaen tulipaloja. Muutamat lentokoneet voivat polttaa poroksi minkä kaupungin hyvänsä. Avuksi otetaan räjähdyspommit, joiden vaikutuksesta ”kaikki missä henki on, kuolee 800 m:n päässä pommin räjähdyspaikasta”. Mitä tällä sodankäynnillä ei ole tapettu, sen tappavat myrkkykaasut, jotka ilmaa painavampina imeytyvät maanalaisiinkin suojiin. ”Ei ole mitään epä tietoisuutta siitä, että tuollainen suunnattomien sytytys- ja räjähdyspommiin käyttäminen yhdessä mitä tehokkaimpien kaasujen kanssa jättäisi jälkeensä täydellisesti tuhotun ja sukupuuttoon

kuolleen kaupungin." Lontoon suuret manööverit todistivat ensimmäiseksi — ja seuraavat ovat kaikki varmentaneet saman kokemuksen — että aseellinen puolustus on mahdotonta. 250 lentokonetta lähestyi Lontoota manööveriyönä, mutta vain 16 (siis 6,4 %) löydettiin vahvoilla valonheijastajilla. Muut 234 (eli 93,6 %) olisivat häiritsemättä voineet suorittaa tuhotyönsä.

Keväällä 1929 julkaisi joukko tunnettuja sotilashenkilöitä eri maista "Vetoomuksen Euroopan kansoille" ja se päättyi seuraaviinuksiin:

1) Mahdolliselle uudelle euroopalaiselle sodalle tulisivat olemaan ratkaisevassa määrässä luonteenomaisia hyökkäykset ilmasta käsin vihollismaan tärkeimpiä osia vastaan sotavoimain operatioiden ehkäisemiseksi ja väestön hengen tuhoamiseksi.

2) Se taistelu ilman herruudesta, joka tästä olisi epäilemättömänä seurauksena, ei kuitenkaan tulisi takaamaan edes ilmasodassa voimakkaammallekaan oman maansa turvallisuutta ilmahyökkäyksiä vastaan. Niiden paikallisia vaikutuksia voitaisiin kyllä lieventää, mutta suurin piirtein katsoen niitä ei voitaisi torjua aktiivisilla eikä passiivisillakaan puolustuskeinoilla.

3) Asian näin olien sotilaallisen varustautumisen täytyy pitää silmämääränään vihollisalueen uhkaamista vastaavalla ilmahyökkäyksellä. Sellaiset hyökkäykset kuitenkin johtaisivat molemmiinpuolisiin suuriin sekä aineellisten että henkisten arvojen tuhoihin ja merkitsisivät vakavaa vaaraa kulttuurille.

4) Kansojen on senvuoksi valittava jompikumpi seuraavista vaihtoehtoista:

joko on lisättävä etupäässä ilmapuolustukseen perustuvia varustuksia saamatta silti rauhan ja turvan takeita,

tai on valittava politiikka, joka tavalla tai toisella koettaa ehkäistä sotaa. Yhtenä renkaana sellaisessa politiikassa on yleinen, pikainen ja tehokas asevarustusten supistus välttämätön.

Allekirjoittajista mainittakoon saksalaiset kenraalit Sidney von Deimling ja von Schönaich, eversti Waldus Nestler, majuri C. Endres ja kapteeni Lothar Persius, ranskalainen kenr. G. Sauret, englantilaiset vara-amiraalit Sidney A. Drury-Love ja Mark Kerr, puolalainen kenr. E. Kotkowsky, ruotsalaiset majuri K. A. Bratt ja kapteeni Carl J. Brunskog sekä suomalaiset eversti Georg Fraser ja kapteeni Oskar von Schoultz.

Mitä tähänastiset kokemukset osoittavat

Sotatekniikan uusin kehitys on selvästi osoittanut mahdottomaksi torjua uudenaikaisilla aseilla tehtyjä hyökkäyksiä. Lontoon ilma-manööverit (1928 ja 1933), Pariisin (1929), Lyonin (1930) ja New Yorkin manööverit ja "Apenniinien sota" (1931) puhuvat selvää kieltä: hävitys on tulevan sodan rautaisen kova ja kylmä sisältö.

Englannissa oli kesällä 1928 suuret ilmasotamanööverit. Tarkoitus oli tutkia mahdollisuuksia puolustaa Lontoota ilmahyökkäykseltä. Huolimatta siitä, että kaupunkia ympäröi taaja verkko ilmatorjuntatykkipattereita, jotka oli varustettu kaikilla uudenaikaisilla tulenjohtolaitteilla, kaukokuunteluvälineillä, voimakkailla valonheittäjillä y.m. ja vaikka puolustukseen osallistui yli 200 hävittäjäkonetta, onnistui puolet hyökkäävien 200:sta pommikoneesta päästä kaupungin yläpuolelle, josta ne pudottivat n. 100,000 kg. pommeja. Ilmatorjuntatykkistö osoittautui hyvin avuttomaksi. Lopputuloksena näistä manöövereistä selvisi, että englantilaiset eivät nykyään kykene suojaamaan pääkaupunkiaan (10 milj. asukasta) lentohyökkäykseltä.

Kesällä 1930 oli Ranskan suuren teollisuuskaupungin Lyonin yläpuolella ilmasotamanööverit. Tarkoitus oli tutkia, missä määrin suurta kaupunkia voidaan suojella ilmahyökkäyk-

siltä. Tulos oli sama kuin se, mikä pari vuotta aikaisemmin oli saatu samanlaisissa, vaikka suuremmissa kokeiluissa Lontoossa, Pariisissa ja Milanossa: suurta kaupunkia ei voida suojella ilmahyökkäyksiltä, vaikka se onkin varustettu nykyaikaisilla puolustusvarustuksilla.

Vuoden 1933 heinäkuun 21 p:n vastaisena yönä oli Lontoossa ilmailumanööveri, joka uudestaan vahvisti jo ennen esitetyn tosiseikan: Lontoota ei voida puolustaa ilmahyökkäystä vastaan. "Puolustajilla" oli käytettävänä 12 taistelu- ja pommieskaaderia, hyökkääjillä vain 10. Neljältä suunnalta hyökkäsivät "viholliset" Lontoon keskustaa kohti, lentäen 1,500 m. korkeudessa.

Hyökkäyksestä annetun raportin mukaan onnistui se siinä määrin, että jos se olisi ollut todellinen, koko keski-Lontoo olisi nyt raunioina. "Vihollisten" onnistui nimittäin läpäästä puolustusketju ja he risteilivät senjälkeen koko yön Lontoon yläpuolella. Lontoota ei siis voida puolustaa harvalukuisempeakaan hyökkääjää vastaan.

Tukholman yllä pidettiin kesällä 1931 lentomanööveri, jossa puolustus taasen osoittautui tehottomaksi. Ruotsin Rauhanasiain Tietotoimisto kirjoitti sen johdosta:

Jo maailmansodan kokemukset osoittivat, että tulevassa sodassa ilmasota tulee olemaan kaikista vaarallisin, mutta samalla ratkaiseva tekijä. Myös Kansainliitto on käsitellyt tätä kysymystä. Huomattavin tulos sen toiminnasta tällä alalla on n.s. myrkkyykaasupöytäkirja (1925), joka kieltää tukahduttavien myrkyllisten tai muiden samantapaisten kaasujen sekä bakteriologisten sotavälineiden käytön. Kaasusodan valmistelua ei kuitenkaan ole vielä kielletty, ja seurauksena on ollut se, että valtiot varustautuvat myös kaasusotaa varten.

Samana suuntaisia johtopäätöksiä on siis täytynyt tehdä ylipäänsä

viime vuosina eri maissa pidentyistä ilmamanöövareista saatujen kokemuksien johdosta. Sotilaallinen käsitys näyttää tämän johdosta kallistuvan siihen suuntaan, että paras puolustuskeino ilmahyökkäystä vastaan on tehdä n.s. "ehkäisevä hyökkäys": on ehdittävä ennen vihollista, tai sitten on jälkeinpäin tehtävä n.s. "kostohyökkäys" vihollisen teollisuus- ja asutuskeskukseen.

Siis: puolustus on epävarma, tehoton; vain hyökkäys ja vastahyökkäys, siis kaksinkertainen suojaottomien syyttömien ihmisten joukkotappaminen, on varustuspolitiikan edustajilla tarjolla — tai sitten on valittava aseistariisuminen ja sodasta luopuminen.

Vieläkin muutamia asiantuntijoiden lausuntoja

„Seuraava sota — lyhyt, mutta armoton.

Ratkaisu tapahtuu ilmassa.“

Näin otsikoi "Uusi Suomi" 26. 11. -34 Lontoon kirjeenvaihtajan lähettämän kirjoituksen.

Kirjoituksessa kosketellaan raportööri L é o n A r c h i m b a u d i n Ranskan edustajakamarin jäsenille jättämää mietintöä ensi vuoden sotilasbudjetista ja eversti J e a n F a b r y n artikkelia, jossa puhutaan Saksan jälleenvarustautumisesta. Mietinnön mukaan Saksa kykenee ensi vuonna mobilisoimaan muutamissa päivissä 5,500,000

miestä ja muutamien kuukausien kuluttua Saksa on oleva maalla vahvempi kuin v. 1914.

Eversti Fabryn, Ranskan edustajakamarin maanpuolustusvaliokunnan puheenjohtajan, kirjoitusta selostaessaan "U. S:n" kirjeenvaihtaja mainitsee, että Fabry toistaa edellämainitut luvut Saksan maasotavoimista, mutta kiinnittää myöskin kaikkein huolestuneinta huomiota ilmasotavoimiin ja sotatarvikkeiden tuotantoon, jonka äärimmilleen kiih-

dytettyä vauhtia hän pitää paha-ennustavana.

"Ensikeväästä lähtien Euroopan rauha on oleva sattumain armoilla". Näitä Beneshin sanoja siteeraa "U. S:n" kirjoittajan mukaan myöskin eversti Fabry ja jatkaa oraakkelimaisesti: "Kaikkiällä Saksan maassa nousee maasta uusi sota-voima uudenaikaisesti varustettuna, siirtyen salaviihkaa idästä länteen. Sen syntyvät ilmavoimat suuntautuvat Lontooseen ja Pariisiin."

Fabry jatkaa synkkiä ennustuksiaan: "Millaista sotaa Saksa valmistelee? Sellaista sotaa, jommoista Saksa (kuten muuten jokainen muukin maa) vain voi ajatella: sotaa, joka on oleva lyhyt ja ostettu armottoman ponnistuksen hinnalla... Nykyaikainen hyökkäys, joka tavoittelee nopeata tulosta, epäilemättä tulisi merkitsemään

a) Salamana iskevää lentohyökkäystä, joka häikäilemättä on käytävä mitä epäinhimillisimpiäkin keinoja (tulipalokaasuja);

b) Maasotatoimia, jotka säästävät ilmahyökkäystä niin läheltä kuin mahdollista ja jotka suoritetaan vahvojen motorisoitujen ja mekani-soitujen joukko-osastojen avulla ja ennenkuulumattomalla vauhdilla lentovoimain aikaansaaman tuhon muuttamiseksi aivan lopulliseksi katastrofiksi;

c) Miehitys- ja taistelujoukkoja tämän hävitysrintaman takana, ne-

kin äärimmäisen nopealiikkeisiä ja hyvin aseistettuja, tehtäväänsä saat-taa sota päätökseensä muutamissa viikoissa."

Ei ole mitään tehokasta puolus-tusta ilmahyökkäyksiä vastaan! Tä-män toteaa m. m. P i e r r e C o t, Ranskan ent. ilmailuministeri ja Ranskan arvossapidetyimpiä edus-tajia Geneven aseistariisumiskonfe-renssissa. Kirjoituksessa, joka jul-kaistiin 11. 11. -34 "Suomen Sosiali-demokraatissa", hän m. m. lausuu:

"Ilmalaivasto voi erittäin helposti pudottaa Lontooseen 300 tonnia rä-jähdysaineita. Ja sama mahdolli-suus koskee Pariisia, Brysseliä, Ber-liiniä, Prahaa, Warsovaa, Roomaa, Budapestia tai Kööpenhaminaa. Sama mahdollisuus koskee kaikkia mannermaan suuria teollisuuskes-kuksia, lukuunottamatta niitä suuria teollisuuskeskuksia, jotka on luotu Neuvostoliitossa, jotka etäisyytensä vuoksi rajasta joutuvat mahdollisen sodan syttyessä poikkeusasemaan."

Lentohyökkäyksen tuhoisuudesta puhuessaan edellämainittu kirjoitta-ja mainitsee seuraavaa: "On mah-dollista, että missä Euroopan suur-kaupungissa tahansa ilmahyökkäyk-sen aikana yhtenä ainoana päivänä saa surmansa 18,000 ihmistä. Kym-menen tuollaista hyökkäystä merkit-see 180,000. Arvellaanko olevan valtiota, joka voi kestää tuollaista tuhoa? Luullaanko olevan jokin

kansa, jonka hermot kestävät tuollaisen hävityksen?"

"Onnettomuus onkin siinä, jatkaa kirjoittaja, että ne edistysaskeleet, joita tehdään puolustuksen alalla, ovat paljon heikommat kuin mitä tehdään hyökkäyksen alalla. Omas- ta puolestani en ollenkaan usko tehokkaan puolustuksen mahdollisuu- teen ilmahyökkäystä vastaan."

Eräs englantilainen lehti haastat- teli vuoden 1934 elokuussa prof. F o k k e r i a, maailman kuuluisin- ta lentokonerakentajaa, Lontoon mahdollisuuksista puolustautua il- mahyökkäyksiä vastaan. Fokker vas- tasi, että sellaista mahdollisuutta ei ole eikä tule tulevaisuudessakaan olemaan.

Ilmahyökkäykset tulevaisuuden

sodassa tapahtunevat, hän jatkoi, kuin salama kirkaalta taivaalta. Ne alkavat samalla hetkellä kuin sota julistetaan. Sadat pommeja kuljettavat lentokoneet ylittävät ra- jan ehkä jo ennen sodanjulistusta- kin. Miten voitaisiinkaan välttää tuhansien siviilihenkilöiden tappa- mista, vaikka hyökkäyksellä olisikin vain sotilaallinen tarkoitus? Sellai- nen kaupunki kuin Lontoo olisi tuo- mittu kuolemaan, jos 200 tai 300 lentokonetta yhtäikaa heittäisi las- tinsa alas. Mikään palokunta ei voi- si sammuttaa sitä tulipaloa, joka sil- loin syttyisi.

Omista töistään kertoi prof. Fok- ker samassa haastattelussa, että eräs hänen viimeisimmistä koneis- taan "S. 36" voi kuljettaa 2 tonnia pommeja ja kulkea 360 km. tun- nissa!

Mikäli ei toisin sanota, ylläolevat tie- dot on otettu "Rauhaa Kohti"-nimisestä lehdestä.

